ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Οἱ προτάσεις αὐτές ἀφοροῦν τρεῖς προδικαστικές ὑποθέσεις, οἱ ὁποῖες συνεκδικάσθησαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 24ης παρελθόντος Ἰουνίου καί τῶν ὁποίων τό κοινό σημεῖο συνίστατο στό γεγονός ὅτι θέτουν τό ζήτημα τοῦ κύρους τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως περί ἁλιείας πού ἐφαρμόζεται ἐπί ἱσπανικῶν πλοίων ὑπό τό φῶς ὡρισμένων προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων. Πρέπει πάντως νά διευκρινισθεῖ ὅτι οἱ συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 180/80 Crujeiras Tomé κατά (Procureur de la République Française) καί 266/80 (Procureur de la République Française κατά Yurrita) ἀφοροῦν ἐκκρεμεῖς ποινικές δίκες κατά ἱσπανῶν ἁλιέων πού ἁλίευσαν ἄνευ ἀδείας ἐντός τῆς λεγομένης ἀποκλειστικῆς οἰκονομικῆς ζώνης τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἤτοι ἐντός τῆς θαλασσίας ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τίς ἀκτές τοῦ ἐν λόγω Κράτους μέλους, ἐνῶ ἡ ὑπόθεση 181/80 (Procureur Général τοῦ Cour d'appal τοῦ Pau καί λοιποί κατά Arbelaiz-Emazabel) ἀφορᾶ τήν δίκη πού ἐκκρεμεῖ κατά ἁλιέως, ἐπίσης Ἱσπανοῦ, κατηγορουμένου ὅτι ἁλίευσε ἄνευ ἀδείας ἐντός τῆς γαλλικῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης στήν περιοχή μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τήν ἀκτή. Ὅπως θά ἰδοῦμε, ἡ ἐν λόγω διαφορά ἔχει σημασία ἐξ ἀπόψεως περιεχομένου τῶν προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων πού πρόκειται νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη. Ὑπενθυμίζουμε ἐπί πλέον ὅτι τό Δικαστήριο εἶχε ἤδη τήν εὐκαιρία νά ἀσχοληθεῖ μέ ἀνάλογο ζήτημα, ὅπως αὐτό πού ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῶν συνεκδικαζομένων ὑποθέσεων 180/80 καί 266/80 στήν ἀπόφαση πού ἐξέδωσε στίς 14 Ὀκτωβρίου 1980 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 812/79, Burgoa, τήν ὁποία θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ἀναφέρουμε συχνά.

Ὅσον ἀφορᾶ τά πραγματικά περιστατικά, θά περιορισθοῦμε νά προσθέσουμε λίγες λεπτομέρειες. Στήν ὑπόθεση Crujetras Tomé, ἡ ἁλιεία γιά τήν ὁποία δέν εἶχε δοθεῖ ἄδεια ἔγινε στίς 16 Σεπτεμβρίου 1978. Ἡ ποινική δίκη ἐκρίθη κατ' οὐσία σέ δύο βαθμούς, καί στίς δύο περιπτώσεις εἰς βάρος τοῦ κατηγορουμένου (ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τοῦ Lorient καί τοῦ Cour d'appel τῆς Rennes)· τό προδικαστικό ἐρώτημα ὑπεβλήθη ἀπό τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας, μέ ἀπόφασή του τῆς 7ης Ἰουλίου 1980. Στήν ὑπόθεση Yurrita, ἡμερομηνία τῆς ἀπαγορευομένης πράξεως ἁλιείας εἶναι ἡ 17η Ὀκτωβρίου 1980 καί τό δικαστήριο ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐκκρεμεῖ ἡ ποινική δίκη εἶναι τό Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire, τό ὁποῖο ἀπηυθύνθη στό Δικαστήριο μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1980. Τέλος, τό πλοῖο τοῦ Arbelaiz-Emazabel κατελήφθη νά ἁλιεύει παρανόμως στίς 3 Νοεμβρίου 1977· ἡ ποινική διαδικασία διεξήχθη ἐνώπιον του Tribunal de grande instance τῆς Bayonne καί τοῦ Cour d'appel τοῦ Pau — ἀμφότερα μάλιστα ἀπήλλαξαν τόν κατηγορούμενο — καί στήν παρούσα φάση ἐναπόκειται στό Cour de cassation νά ἀποφανθεῖ· τό τελευταῖο ἔκανε χρήση τοῦ μέσου πού προβλέπει τό ἄρθρο 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 7ης Ἰουλίου 1980.

2. Κατ' ἀρχάς θά ἐξετάσουμε τίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 180 καί 266/80. Μέ τά τεθέντα ἐρωτήματα πού εἶναι διατυπωμένα οὐσιαστικά κατά πανομοιότυπο τρόπο, τά

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.

δύο ἐθνικά δικαστήρια ἐρωτοῦν τό Δικαστήριο «ὡς πρός τό κύρος ἔναντι προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων καί, σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ὡς πρός τό ἀντιτάξιμο κατά τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινοτήτων περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἰσπανική σημαία, κατά τό μέτρο πού οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐξαρτοῦν τήν ἐκ μέρους τῶν ἰσπανῶν ἁλιέων ἁλιεία ἐντός τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης πού θεσπίζει τό διάταγμα 77-1130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 ἀπό ὡρισμένες προϋποθέσεις».

Παρατηροῦμε ὅτι, ὅπως συνάγεται ἀπό τίς ἀποφάσεις περί παραπομπῆς, «προγενέστερες διεθνεῖς δεσμεύσεις» πού ἀναφέρουν τά ἐρωτήματα εἶναι κυρίως ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας. Τήν σύμβαση τῆς Γενεύης ἐπεκαλέσθη ὁ Crujeiras Tome κατά τήν κυρία δίκη γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι συμβαλλόμενο κράτος δέν δύναται νά λάβει κανένα μέτρο διατηρήσεως τῶν θαλασσίων πόρων, ἄν προηγουμένως δέν διαβουλευθεῖ μέ τά λοιπά συμβαλλόμενα κράτη, καί ὅτι ἕνα τέτοιο μέτρο δέν ἔπρεπε μέ κανένα τρόπο νά εἰσάγει διακρίσεις. Ὅσον ἀφορᾶ τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου τοῦ 1964 καί τήν γαλλοϊσπανική συμφωνία τοῦ 1967 πού παρεῖχαν στούς ἰσπανούς ὑπηκόους δικαίωμα ἁλιείας ἐντός τῆς θαλασσίας ζώνης μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τήν γαλλική ἀκτή τοῦ Ἀτλαντικοῦ (ἰδίως ἐντός τῶν ζωνῶν ὅπου ἠσκεῖτο συνήθως ἁλιεία διαρκούσης τῆς 10ετίας 1953-1962), οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι ἐπεχείρησαν νά ἀντλήσουν κατ' ἀναλογία δικαίωμα ἁλιείας ἐντός τῶν ὑδάτων μεταξύ 12 καί 200 μιλίων.

3. Ὅσον ἀφορᾶ τούς κοινοτικούς κανονισμούς πού πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη στίς προκείμενες ὑποθέσεις, πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς *προσωρινά* μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων (πού ἐφαρμόζονται εἰδικά ἐπί πλοίων ὑπό ἰσπανική σημαία), ἐπειδή ἐθεσπίσθησαν μετά τήν ἐπέκταση (ἀπό 1ης Μαΐου 1977) σέ 200 μίλια στήν Βόρειο Θάλασσα καί στόν Βόρειο Ἀτλαντικό τῶν ὁρίων τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν Κρατῶν μελῶν, ἐν ἀναμονῆ τῆς συνάψεως συμφωνιῶν μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτων χωρῶν πρός ρύθμιση τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἐντός τῶν ἐν λόγω ζωνῶν ἀπό τούς ἁλιεῖς τῶν χωρῶν αὐτῶν. Ἐν συνεχεία, ἡ συμφωνία μεταξύ τῆς ΕΟΚ καί τῆς Ἱσπανίας ἐμονογραφήθη τήν 23η Σεπτεμβρίου 1978, ὑπεγράφη τήν 15η Ἀπριλίου 1980 καί ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 22α Μαΐου 1981. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἔληξε καί ἡ ἰσχύς τοῦ προσωρινοῦ συστήματος.

Γιά νά ἐξηγηθεῖ ἡ ἀλληλεξάρτηση μεταξύ τῶν κοινοτικῶν μέτρων καί τῶν νομοθετικῶν πράξεων τῶν κατ' ἰδίαν Κρατῶν μελῶν στόν ὑπό ἐξέταση τομέα πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι τά ἐν λόγω κράτη ἐπεξέτειναν τίς ἁλιευτικές τους ζῶνες (ἀκριβέστερα τίς ἀποκλειστικές οἰκονομικές τους ζῶνες) σέ 200 μίλια στό πλαίσιο κοινῆς ἐνεργείας καί βάσει ψηφίσματος πού ἐθέσπισε στίς 3 Νοεμβρίου 1976 τό Συμβούλιο τῶν Κοινοτήτων γιά τήν κοινή πολιτική σέ θέματα ἁλιείας. Ἔκτοτε ἡ Ἐπιτροπή ἀνέλαβε τήν διεξαγωγή διαπραγματεύσεων μέ τρίτες χῶρες πρός διασφάλιση τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν Κρατῶν μελῶν ἐντός τῆς θαλασσίας ζώνης τῶν 200 μιλίων καί τήν διάσωση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων μέ τόν καθορισμό ποσοστώσεων ἁλιεύματος ὑπέρ τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων. Συγχρόνως κατηρτίσθη ἀπό τά κοινοτικά ὄργανα (καί ἐν συνεχεία ὁλοκληρώθη προοδευτικῶς)

κοινοτική ρύθμιση, ή όποία ἀπέβλεπε στόν περιορισμό τῆς εἰδόδου τῶν ἁλιέων (ὡρισμένων τρίτων χωρῶν στήν ζώνη τῶν 200 μιλίων ἀπό τίς κοινοτικές ἀκτές διά τοῦ καθορισμοῦ ποσοτήτων ἁλιεύματος καί τῆς θεσπίσεως συστήματος ἐλέγχου, βασιζομένου στήν ἔκδοση ἀπό τήν Κοινότητα ἀδειῶν. Ἡ ἐν λόγω ρύθμιση ἀνέθεσε στά διάφορα Κράτη μέλη τήν εὐθύνη νά διασφαλίσουν τήν τήρηση τῶν ποσοστώσεων ἁλιεύματος, γεγονός πού ἐξηγεῖ τήν ἐφαρμογή ποινικῶν κυρώσεων σέ περιπτώσεις παραβάσεως ὡς πρός τούς περιορισμούς πού τίθενται ὅσον ἀφορᾶ τήν δραστηριότητα τῶν ἁλιέων τῶν τρίτων χωρῶν.

Δέν θεωροῦμε ἀπαραίτητο νά ἐπαναλάβουμε λεπτομερῶς τό περιεχόμενο τῶν ἐφαρμοζομένων ἐπί τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων κανονισμῶν, πού ἐξεδόθησαν κατά τό διάστημα μεταξύ 1977 καί 1981. Θά περιορισθοῦμε νά ὑπενθυμίσουμε μόνο ὅτι ἡ ἀφετηρία ἀνευρίσκεται στόν κανονισμό 373/77, τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1977, μέ τόν ὁποῖο καθωρίσθησαν οἱ ποσοστώσεις ἁλιεύματος γιά τά πλοῖα τρίτων χωρῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἱσπανία, ἐνῶ σέ λιγότερο ἀπό ἕνα μήνα ἐθεσπίσθη τό σύστημα τῶν ἀδειῶν γιά τούς ἱσπανούς ὑπηκόους μέ τόν κανονισμό 746/77, τῆς 5ης Ἀπριλίου 1977. Τό πλῆθος τῶν κανονισμῶν πού ἀκολούθησαν ἐκτός τοῦ ὅτι παρέτειναν τό θεσπισθέν σύστημα, τό ἐτροποποίησαν σέ ὡρισμένα σημεῖα ἤσσονος σημασίας (ἀριθμός πλοίων, προϋποθέσεις ἐλέγχου καί τά λοιπά). Τέλος, συνήφθη ἡ συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας, ἡ ὁποία ἐπεκυρώθη μέ τόν κανονισμό 3062/80 τῆς 25ης Νοεμβρίου 1980.

Ἄν καί τά ζητήματα πού τίθενται μέ τά ὑπό ἐξέταση προδικαστικά ἐρωτήματα ἀφοροῦν τήν προηγηθεῖσα τῆς ἐν λόγω συμφωνίας κοινοτική ρύθμιση, πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι ἡ συμφωνία αὐτή ἐπεβεβαίωσε (ὑπό τόν ὅρο τῆς ἀμοιβαιότητος) τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων ἁλιείας πού καθορίζεται ἐτησίως (ἄρθρο 3 παράγραφος 1 περίπτωση 6) καί τόν μηχανισμό τῶν ἀδειῶν (ἄρθρο 4: ἐναπόκειται σέ κάθε συμβαλλόμενο μέρος νά ἀποφασίσει ἄν ἡ ἁλιεία πρέπει νά ἐξαρτηθεῖ ἀπό τήν χορήγηση ἀδειῶν). Ἀναγνωρίζεται φυσικά τό δικαίωμα σέ κάθε συμβαλλόμενο μέρος νά θεσπίσει ἐντός τῆς ἰδικῆς του ἁλιευτικῆς ζώνης «τά μέτρα πού ἐνδεχομένως ἀπαιτοῦνται γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς τηρήσεως τῶν διατάξεων τῆς συμφωνίας ἀπό τούς ἁλιεῖς τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου» (ἄρθρο 7). Ἄς σημειωθεῖ τέλος ὅτι, γενομένης δεκτῆς τῆς προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμφωνίας ἐν ἀναμονῆ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς ὑπογραφῆς της (ἄρθρο 12), ἡ δραστηριότης τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων ἐντός τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν Κρατῶν μελῶν διήπετο, κατά τήν περίοδο μεταξύ 15ης Ἀπριλίου 1980 καί 22ας Μαΐου 1981, εἴτε ἀπό τήν προσωρινή κοινοτική ρύθμιση εἴτε ἀπό τίς διατάξεις τῆς ἐν λόγω συμφωνίας, πράγμα πού θά ἔπρεπε νά διευκολύνει τήν ἀνεύρεση λύσεως ἐπί τῆς οὐσίας στήν ὑπόθεση Yurrita.

4. Γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ἐρώτημα ἐπί τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν περί ἁλιείας ὑπό τό φῶς τῶν προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων, πρέπει ἀρχικῶς νά θέσουμε τό ἐρώτημα ὑπό ποιές προϋποθέσεις καί σύμφωνα μέ ποιά κριτήρια ἡ προβαλλομένη παράβαση διεθνῶν δεσμεύσεων δύναται νά συνεπάγεται τήν ἀκύρωση κοινοτικῶν πράξεων νομοθετικοῦ περιεχομένου. Κατά τήν ἄποψή μας, πρέπει νά δοθεῖ ἡ ἀκόλουθη ἀπάντηση: εἴτε ὅτι ἡ θέσπιση τῶν ἐν λόγω πράξεων καταλήγει νά ἀντιτίθεται πρός τήν ὑποχρέωση τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων νά μή παρεμποδίζουν τήν ἐκτέλεση τῶν ὑποχρεώσεων τῶν Κρατῶν μελῶν πού προκύπτουν ἀπό συμβάσεις *προγενέστερες τῆς συνθήκης*, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 234, εἴτε ἡ ὑποτιθεμένη παράβαση πρέπει νά ἀφορᾶ διεθνεῖς δεσμεύ-

σεις τῆς Κοινότητος, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό συμφωνία παρέχουσα στούς διαφόρους πολίτες τῶν Κρατῶν μελῶν τό δικαίωμα νά τίς ἐπικαλοῦνται ἐνώπιον δικαστηρίου. Πράγματι, τό Δικαστήριο ἀνεγνώρισε στήν ἀνωτέρω ἀπόφαση τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980, ἐπί τῆς ὑποθέσεως Burgoa, ὅτι τό ἄρθρο 234 ἐπιβάλλει στά κοινοτικά ὄργανα τήν ἀνωτέρω ὑποχρέωση πρός παράλειψη, ἐνῶ τό ἴδιο τό Δικαστήριο εἶχε παλαιότερα δεχθεῖ ὅτι τό κύρος τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ δέν δύναται νά ἐξαρτᾶται ἀπό κανόνα διεθνοῦς δικαίου παρά μόνο ὅταν ὁ τελευταῖος δεσμεύει τήν Κοινότητα καί παράγει ἄμεσα ἀποτελέσματα ἐναντι τῶν ἰδιωτῶν (ἀπόφαση τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1972 στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 21 ἕως 24/72, International Fruit, Raccolta 1972, σ. 1219, καί τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1973 στήν ὑπόθεση 9/73, Schlüter, Roccolta 1973, σ. 1135). Ἑπομένως, καθίσταται ἀποφασιστικῆς σημασίας ὁ καθορισμός τοῦ ἄν οἱ διεθνεῖς δεσμεύσεις, πού πρόκειται νά ἀποτελέσουν τό μέτρο κρίσεως τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν περί ἁλιείας, προηγοῦνται ἤ ἔπονται τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τοῦ ἄν δεσμεύουν ἤ ὄχι τήν Κοινότητα.

Διεπιστώσαμε διαρκούσης τῆς ποινικῆς δίκης κατά τοῦ Crujeiras Tomé ὅτι ὁ δικηγόρος του ἐπεκαλέσθη κατ' ἀρχάς τήν σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, τό ἄρθρο 7 τῆς ὁποίας παράλληλα μέ τήν εὐχέρεια πού παρεῖχε στά παράκτια κράτη νά θεσπίζουν μέτρα διατηρήσεως τῶν θαλασσίων πόρων ἐπί ὡρισμένων τμημάτων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη τους, ἔθετε ὡς προϋπόθεση ὅτι διεξήχθησαν ἀνεπιτυχῶς διαπραγματεύσεις ἐπί 6 τουλάχιστον μῆνες μέ τά λοιπά ἐνδιαφερόμενα κράτη, ἐπί πλέον δέ ἀπήτει τά μέτρα διατηρήσεως νά μήν εἶναι τέτοιας φύσεως, πού νά εἰσάγουν διακρίσεις εἰς βάρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων. Ἡ ἐν λόγω συμφωνία ὅμως ἐπεκυρώθη τό 1970 ἀπό τήν Γαλλία καί τό 1971 ἀπό τήν Ἱσπανία: κατά συνέπεια, ὅσον ἀφορᾶ τίς σχέσεις μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν κρατῶν συνήφθη μετά τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ συνέπεια νά μή τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένω τό ἄρθρο 234. Κατά δεύτερον, μόνο πέντε Κράτη μέλη εἶναι συμβαλλόμενα μέρη στήν ἐν λόγω σύμβαση (ἐκτός τῆς Γαλλίας, τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ἡ Δανία, τό Βέλγιο καί οἱ Κάτω Χῶρες), ὥστε σέ καμμία περίπτωση νά μήν εἶναι δυνατόν νά ὑποτεθεῖ ὅτι ἡ Κοινότης ὑπεκατεστάθη στίς ὑποχρεώσεις πού ἀνέλαβαν τά Κράτη μέλη. Πράγματι, εἶναι γνωστό ὅτι σύμφωνα μέ τά κριτήρια πού τίθενται στήν ἀνωτέρω ἀπόφαση τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1972 ἐπί τῆς ὑποθέσεως International Fruit, ἡ ὑποκατάσταση τῆς Κοινότητος στίς ὑποχρεώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν, οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπό προγενέστερη σύμβαση, δέν δύναται νά γίνει ἀποδεκτή παρά μόνον ὅταν συντρέχουν τέσσερεις προϋποθέσεις: ἡ συμμετοχή ἤδη ὅλων τῶν Κρατῶν μελῶν στήν σύμβαση κατά τόν χρόνο τῆς συνάψεως τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἡ βούληση τῶν ἐν λόγω κρατῶν νά δεσμεύσουν τήν Κοινότητα ὅσον ἀφορᾶ τήν συμφωνία, ἡ ὁποία συμπίπτει μέ τήν προσχώρηση τῆς Κοινότητος στούς σκοπούς της, ἡ ἐνεργός δράση τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων στό πλαίσιο τῆς συμφωνίας καί ἡ ἀναγνώριση ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων τῆς μεταβιβάσεως ἁρμοδιοτήτων πού ἔγινε σχετικά ὑπέρ τῆς Κοινότητος. Παραπέμπουμε ἐπ' αὐτοῦ στίς σκέψεις πού ἔχουμε ἤδη ἀναπτύξει στίς προτάσεις μας τῆς 10ης Ἰουλίου 1980 στήν ὑπόθεση 812/79, Burgoa. Εἶναι σαφές ὅτι καμμία ἀπό τίς προϋποθέσεις πού προανεφέρθησαν δέν συντρέχει στήν περίπτωση τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 234, παρετηρήθη ὅτι, ὅταν πρόκειται γιά συμβάσεις πού ἀφοροῦν τομεῖς ἐπί τῶν ὁποίων δέν ἄρχισε ἀκόμα νά ἀσκεῖται ἡ κοινοτική ἁρμοδιότης ἀμέσως μετά τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῆς συνθήκης, ἡ ὑποχρέωση τῶν ὀργάνων νά μή παρεμποδίζουν τήν ἐκτέλεση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀνέλαβαν ἕνα ἤ περισσότερα Κράτη μέλη ἔναντι ἑνός ἤ περισσοτέρων τρίτων κρατῶν πρέπει νά ἰσχύει ἐξ ἴσου καί γιά τίς ἀναληφθεῖσες πρό τῆς ἐνάρξεως ἀσκήσεως τῆς ἐν λόγω ἁρμοδιότητος δεσμεύσεις. Πάντως, ἡ ἐν λόγω ἄποψη εὑρίσκεται σέ κατάφωρη ἀντίθεση μέ τό κείμενο τοῦ ἄρθρου 234 ἐδάφιο πρῶτο καί μέ τήν ἑρμηνεία πού δίδεται σχετικά στήν ἀνωτέρω ὑπόθεση Burgoa· κατά συνέπεια, μᾶς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτη, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον εὑρισκόμεθα ἐνώπιον κανόνος πού συνιστᾶ ἐξαίρεση κατά τό μέτρο πού διασφαλίζει τήν προσωρινή τήρηση ἔναντι τρίτων κρατῶν ὑποχρεώσεων, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀσυμβίβαστες πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Ἀληθεύει ὅτι στήν ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 ἐπί τῆς ὑποθέσεως Kramer (Raccolta 1976, σ. 1279), τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ἐν ὅσω ἡ Κοινότης δέν ἤσκει τίς ἁρμοδιότητές της γιά τήν διατήρηση τῶν θαλασσίων βιολογικῶν πόρων, τά Κράτη μέλη ἐξηκολούθουν νά εἶναι ἁρμόδια πρός ἀνάληψη τῶν διεθνῶν ὑποχρεώσεων στόν τομέα αὐτό (σκέψη 39)· πάντως, στήν ἰδία ἀπόφαση γίνεται δεκτό ὅτι τά Κράτη μέλη ὀφείλουν νά μήν ἀναλαμβάνουν ὑποχρεώσεις πού δύνανται νά ἐμποδίσουν τήν Κοινότητα στήν μεταγενέστερη ἐκτέλεση τῆς ἀποστολῆς της (σκέψη 44), ἐνῶ σέ καμμία περίπτωση δέν γινόταν ἀναφορά στό ἄρθρο 234, πού εἶναι τό μόνο σχετικό στήν προκειμένη διαφορά.

Ἐν συνεχεία ἐλέχθη ὅτι ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης τοῦ 1958, ὡς κωδικοποίηση, εἶναι δεσμευτική γιά τήν Κοινότητα ἀνεξάρτητα ἀπό τά κριτήρια πού καθώρισε ἡ ἀπόφαση τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1972, International Fruit. Πάντως, ἀμφιβάλλουμε ἄν τό ἄρθρο 7 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως ἐκφράζει καί κωδικοποιεῖ τό προϋπάρχον ἐθιμικό δίκαιο. Ἐπί πλέον, ὑπενθυμίζουμε ὅτι πεποίθησή μας εἶναι, καί ἔχει ἤδη ἐκτεθεῖ στίς ἀνωτέρω προτάσεις ἐπί τῆς ὑποθέσεως Burgoa, ὅτι οἱ πρόσφατες ἐξελίξεις τοῦ γενικοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐπί θαλασσίων θεμάτων συνεπήχθησαν τήν κατάργηση τῶν προγενεστέρων ἀντιθέτων κανόνων, γενικῶν ἤ εἰδικῶν· κατά τήν ἄποψή μας, κανόνες ὅπως τό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, πού ρυθμίζουν θέματα διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων μέ βάση τήν κλασσική διάκριση μεταξύ αἰγιαλίτιδος ζώνης καί ἀνοικτῆς θαλάσσης, δέν δύνανται πλέον νά θεωροῦνται ὡς ἰσχύοντες σήμερα, ὅπου ἡ ἐν λόγω διάκριση ἀμφισβητεῖται μέ τήν ἀναγνώριση τῆς «ἀποκλειστικῆς οἰκονομικῆς ζώνης».

Συνεπῶς, ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης τοῦ 1958 δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς κριτήριο γιά τήν ἰσχύ τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν σέ θέματα ἁλιείας. Στά αὐτά συμπεράσματα καταλήγουμε ἄν ἐξετάσουμε τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, καθώς καί τήν γενική συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ Γαλλίας καί Ἱσπανίας, τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967. Ὅσον ἀφορᾶ τήν τελευταία, πρέπει νά μή λησμονεῖται ὅτι ἔγινε στό πλαίσιο τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τό ἄρθρο 9 παράγραφος 2 τῆς ὁποίας προέβλεπε τήν δυνατότητα συνάψεως συμπληρωματικῶν συμφωνιῶν μεταξύ γειτονικῶν κρατῶν: πρόκειται ἑπομένως γιά πράξη ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγω συμβά-

σεως. Κατά συνέπεια, ἐκεῖνο πού παρουσιάζει ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι τό ἄρθρο 234 δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι τυγχάνει ἐφαρμογῆς σέ κανένα ἀπό τίς δύο ἀνωτέρω διπλωματικές πράξεις, ἐπειδή ἀμφότερες ἔπονται τῆς συνθήκης τῆς Ρώμης (στήν ὑπόθεση Burgoa οἱ περιστάσεις ἦταν διαφορετικές, δεδομένου ὅτι ἡ Ἰρλανδία προσεχώρησε στήν ΕΟΚ, ἀφοῦ ἐπεκύρωσε τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου). Ἐξ ἄλλου, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει δεκτό ὅτι ἡ Κοινότης ὑπεκατεστάθη στά συμβαλλόμενα Κράτη μέλη, ἐφ' ὅσον δέν συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις πού συνάγονται ἀπό τήν ἀνωτέρω ἀπόφαση International Fruit. Ἐπ' αὐτοῦ, ὑπενθυμίζουμε ἐκ νέου τήν ἐπιχειρηματολογία πού ἀνεπτύξαμε στίς προτάσεις μας σχετικά μέ τήν ὑπόθεση Burgoa.

κοινῆς πολιτικῆς ἐπί θεμάτων ἁλιείας ἐθεσπίσθησαν στίς 3 Νοεμβρίου 1976· τονίζουμε ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις μέ τήν Ἱσπανία ἄρχισαν στίς 3 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους (ἐν συνεχεία ἡ συμφωνία ἐμονογραφήθη τήν 22α Σεπτεμβρίου 1978). Ὡς ἐκ τούτου, τό προσωρινό κοινοτικό σύστημα περί τῶν ποσοστώσεων ἁλιεύματος πού ἐπιτρέπονται κατόπιν ἀδείας ὑπέρ τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων γιά τήν ζώνη τῶν 200 μιλίων ἐθεσπίσθη καί ἐτέθη σέ ἐφαρμογή παράλληλα μέ τήν ἐπεξεργασία τοῦ νέου συστήματος συμβατικῶν σχέσεων μεταξύ ΕΟΚ καί Ἱσπανίας, τό ὁποῖο καί ἐφηρμόσθη μέ τήν συνεργασία τῶν ἱσπανικῶν ἀρχῶν (βλ. τήν σκέψη 23 στήν ἀνωτέρω ἀπόφαση Burgoa).

Ἀξίζει νά ὑπογραμμισθεῖ εἰδικότερα ἕνα σημεῖο ἐπί τοῦ ὁποίου εἴχαμε ἤδη τήν εὐκαιρία νά ἐκφέρουμε γνώμη. Κατά τήν 10ετία τοῦ 60 δέν ὑφίστατο κοινοτική πολιτική ἐπί θεμάτων ἁλιείας· κατά συνέπεια, δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπῆρξε οὔτε βούληση τῆς Κοινότητος νά θεωρήσει ἑαυτή ὡς δεσμευομένη ἐκ τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου οὔτε ὁποιαδήποτε μορφή δραστηριότητος τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων στό πλαίσιο τῆς ἐν λόγω συμβάσεως. Κατά τήν διάρκεια τῆς 10ετίας τοῦ 70 ἐνεφανίσθησαν τρία νέα φαινόμενα: ἡ ταχεία διαμόρφωση γενικοῦ διεθνοῦς κανόνος, ἀναγνωρίζοντος τήν ἐπέκταση τῶν ἀποκλειστικῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν κρατῶν μέχρι 200 μίλια ἀπό τήν ἀκτή, ἡ ἀπόφαση τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος νά ἐπεκτείνουν στήν πράξη μέχρι αὐτοῦ τοῦ ὁρίου τίς ἀντίστοιχες ἁλιευτικές τους ζῶνες (τουλάχιστον στόν Ἀτλαντικό καί στήν Βόρειο Θάλασσα) καί ἡ ταυτόχρονη ἔναρξη διαπραγματεύσεων περί ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτων κρατῶν μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἱσπανία. Ἀνεφέραμε ἤδη ὅτι τά ψηφίσματα τοῦ Συμβουλίου περί τῆς Στηριζόμενο στό σύνολο τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι τό ἐν λόγω προσωρινό σύστημα «ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας πρός ἐπίλυση τῶν προβλημάτων πού συνδέονται μέ τά μέτρα διατηρήσεως καί μέ τήν ἐπέκταση τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν ἁλιείας, καθώς καί τήν ἀμοιβαία ἐξασφάλιση τῆς εἰσόδου τῶν ἁλιέων στά ὕδατα ἐπί τῶν ὁποίων ἐφαρμόζονται τά ἐν λόγω μέτρα. *Οἱ σχέσεις αὐτές τίθενται ὑπεράνω τοῦ συστήματος πού ἐφηρμόζετο προηγουμένως ἐπί τῶν ἐν λόγω ζωνῶν*, ὥστε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ γενική ἐξέλιξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου στόν τομέα τῆς ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα» (ἀνωτέρω ἀπόφαση Burgoa, σκέψη 24). Κατά συνέπεια, τό Δικαστήριο ἠρνήθη ὅτι ὑφίστανται στοιχεῖα δυνάμενα νά θέσουν ὑπό ἀμφισβήτηση τό κύρος τοῦ κανονισμοῦ 1376/78. Μέ βάση τούς ἀνωτέρω συλλογισμούς ἕνα ταυτόσημο συμπέρασμα δικαιολογεῖται ὅσον ἀφορᾶ τό σύνολο τῶν προσωρινῶν μέτρων στά ὁποῖα ἀνεφέρθησαν οἱ ἐθνικοί δικαστές στίς προκείμενες ὑποθέσεις, πολύ περισσότερο ἐπειδή στό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 1744/78, ὁ

ὁποῖος τυγχάνει ἐφαρμογῆς στήν ὑπόθεση Crujeiras, γίνεται ἡ ἴδια μνεία τῆς συμφωνίας περί ἁλιείας, πού συνήφθη μέ τήν Ἱσπανία ὅπως αὐτή πού ἀναφέρεται στό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 1376/80, ἐνῶ στό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 1719/80, ὁ ὁποῖος τυγχάνει ἐφαρμογῆς στήν ὑπόθεση Yurrita, ἀναφέρεται ρητῶς ἡ συμφωνία πού ἤδη εἶχε ὑπογραφεῖ στίς 15 Ἀπριλίου 1980. Περιττεύει νά προσθέσουμε ὅτι τά προβαλλόμενα βάσει τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου ἐπιχειρήματα ἰσχύουν ἐξ ἴσου καί γιά τήν συμπληρωματική γαλλοϊσπανική συμφωνία περί ἁλιείας: ἀμφότερες πρέπει νά θεωρηθοῦν ὡς μή παράγουσες ἔννομα ἀποτελέσματα ἔναντι τῆς Κοινότητος καί ἐν πάση περιπτώσει δέν ἰσχύουν ἤδη ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1977, ἤτοι ἀπό τόν χρόνο κατά τόν ὁποῖο ἡ ἔναρξη τῶν διαπραγματεύσεων ΕΟΚ—Ἱσπανίας συνωδεύετο ἀπό τήν σιωπηρή ἐκ μέρους τῆς Ἱσπανίας ἀναγνώριση τῆς ἀποκλειστικῆς οἰκονομικῆς ζώνης τῶν 200 μιλίων πού καθώρισαν τά Κράτη μέλη, καθώς καί τοῦ προσωρινοῦ συστήματος ἁλιείας πού ἐφήρμοσαν τά κοινοτικά ὄργανα.

5. Ἐν συνεχεία διεπιστώσαμε ὅτι οἱ γάλλοι δικαστές, πού ἔθεσαν τό ζήτημα τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν περί προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἐφαρμοζομένων ἐπί ἱσπανικῶν πλοίων, ὑποβάλλουν ἐπί πλέον στό Δικαστήριο ἐπικουρικῶς, τό ἐρώτημα, ἤτοι γιά τήν περίπτωση κατά τήν ὁποία θά ἀνεγνωρίζετο τό κύρος ἐν σχέσει πρός τό ἀντιτάξιμο τῶν ἰδίων κανονισμῶν κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων. Τό σκεπτικό τῆς ἀποφάσεως περί παραπομπῆς τοῦ γαλλικοῦ Cour de cassation ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι ἡ ἀμφιβολία πού ἀφορᾶ τό σημεῖο αὐτό συνδέεται μέ τό γεγονός ὅτι ἡ Ἱσπανία δέν εἶναι συμβαλλόμενο μέρος στήν συνθήκη περί ἱδρύσεως τῆς ΕΟΚ· ἐξ αὐτοῦ συνάγεται ὅτι ἡ ὑπό κρίση ρύθμιση δέν δύναται νά θίξει τά δικαιώματα ὑπέρ τῶν Ἱσπανῶν πού ἀπορρέουν ἀπό τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἀπό τήν γαλλοϊσπανική συμφωνία τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967. Πάντως, ἡ ἄποψη αὐτή εἶναι ὁπωσδήποτε ἀνακριβής. Οἱ κοινοτικοί κανονισμοί δέν παράγουν ἀποτελέσματα μόνον ἔναντι τῶν πολιτῶν τῶν Κρατῶν μελῶν· τουναντίον, οἱ κανονισμοί, ἡ ἰσχύς τῶν ὁποίων συζητεῖται, ἀποσκοποῦσαν νά καθορίσουν τήν μεταχείριση τῆς ὁποίας θά ἐτύγχαναν τά ἱσπανικά πλοῖα στήν θαλασσία ζώνη τῶν 200 μιλίων πού πρόσκεινται στίς ἀκτές τῶν Κρατῶν μελῶν καί ἑπομένως ἀπηυθύνοντο κατά κύριο λόγο στά ἄτομα, τά ὁποῖα ἀνεξαρτήτως ὑπηκοότητος εὑρίσκοντο ἐπί τῶν ἐν λόγω πλοίων. Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι προκειμένου νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ διατήρηση καί διαχείριση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἐντός τῶν «ἀποκλειστικῶν οἰκονομικῶν ζωνῶν» τῶν Κρατῶν μελῶν, ἡ Κοινότης ἦταν ἁρμοδία νά θεσπίσει κανονισμούς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγω τομεύς ἀνήκει σέ ἐκείνους γιά τούς ὁποίους ἡ συνθήκη τῆς Ρώμης τῆς παρέχει ἁρμοδιότητα (γνωρίζουμε ὅτι πρόκειται γιά τόν τομέα τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς). Ἐν συνεχεία, ὅσον ἀφορᾶ τό γεγονός ὅτι ὡρισμένα Κράτη μέλη εἶχαν ἀναλάβει βάσει συμφωνιῶν πού ὑπέγραψαν μέ τρίτες χῶρες ὑποχρεώσεις ἔναντι τῶν τελευταίων πού ἐνδεχομένως δέν συμβιβάζονται μέ τό περιεχόμενο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως, παρατηροῦμε ὅτι, ἄν δεχθεῖ κανείς τό κύρος τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως (γιά τούς λόγους πού προσπαθήσαμε νά ἐξηγήσουμε), δέν δύναται νά ἀμφισβητηθεῖ τό ἀποτέλεσμα πού συνήθως παράγει ὡς πρός αὐτούς πρός τούς ὁποίους ἀπευθύνεται. Ἐπειδή λοιπόν οἱ ἐν λόγω κανονισμοί εἶναι ἔγκυροι, καίτοι ὑφίστανται προγενέστερες διεθνεῖς δεσμεύσεις ἑνός ἤ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν, πρέπει νά θεωρηθοῦν ὅτι ἀντιτάσσονται κατά τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων.

6. Ἐρχόμαστε τώρα στήν ὑπόθεση 181/80. Τό ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό γαλλικό Cour de cassation στήν προκειμένη περίπτωση «τό κύρος ἔναντι προγενεστέρων διεθνῶν

δεσμεύσεων καί, σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως ... τό ἀντιτάξιμο κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων τῶν κανονισμῶν 353/77 (στήν πραγματικότητα 373/77) τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1977, 746/77, τῆς 5ης Ἀπριλίου 1977, τῆς 28ης Ἰουνίου 1977, 1709/77, τῆς 26ης Ἰουλίου 1977, καί 2160/77, τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1977, κατά τό μέτρο πού οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ὥρισαν νέους ὅρους ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας ἀπό ἱσπανικά πλοῖα ἐντός τῆς ἀποκλειστικῆς ἁλιευτικῆς ζώνης μεταξύ 6 καί 12 ναυτικῶν μιλίων». Τό ἐρώτημα αὐτό ἔχει συνταχθεῖ κατά τρόπο πού ὁμοιάζει πολύ μέ τό ἐρώτημα πού ἐξετάσαμε μέχρι τώρα, ἀλλά μέ δύο διαφορές: πρῶτον, ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση ἀναφέρονται εἰδικά πέντε κανονισμοί, οἱ ὁποῖοι πάντως ἀνήκουν στόν κατάλογο τῶν «προσωρινῶν μέτρων» περί ἁλιείας πού ἐφαρμόζονται ἐπί ἱσπανικῶν πλοίων· πρόκειται γιά ὅλους τούς κανονισμούς πού προηγήθησαν τῆς ἐπιδίκου πράξεως ἁλιείας· δεύτερον, ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ κύρους (καί τοῦ ἀντιταξίμου κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων) ζητεῖται στό μέτρο πού οἱ κανονισμοί ἀποκλίνουν τῶν προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν τήν ζώνη ἁλιείας μεταξύ *6 καί 12 μιλίων ἀπό τίς γαλλικές ἀκτές*. Οἱ διεθνεῖς δεσμεύσεις πού λαμβάνονται ὑπ' ὄψη στήν κυρία δίκη εἶναι μόνο ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου τῆς 9ης Μαρτίου 1964 καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία περί ἁλιείας, τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, ἐνῶ δέν γίνεται λόγος γιά τήν σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ὥστε κατά τήν ἄποψή μας νά περιττεύει τό ἐρώτημα ἄν ἡ τηρουμένη σιωπή συνεπάγεται ὅτι ἡ ἐν λόγω διεθνής πράξη δέν ἐφαρμόζεται στήν προκειμένη περίπτωση.

Εἴχαμε ἤδη τήν εὐκαιρία νά ἐπισημάνουμε ὅτι καί στίς δύο φάσεις τῆς δίκης τοῦ Arbelaiz-Emazabel πού διεξήχθησαν ἐνώπιον τοῦ tribunal de grande instance τῆς Bayonne καί τοῦ Cour d'appel τοῦ Pau, ὁ κατηγορούμενος ἀπηλλάγη σέ ἀντίθεση μέ ὅ,τι συνέβη στήν ὑπόθεση Crujeiras Tomé. Τό γεγονός ὅτι ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία τοῦ 1967 ἠδύναντο ἀσφαλῶς, λόγω τοῦ περιεχομένου τους, νά ἐφαρμοσθοῦν στήν περίπτωση τοῦ Arbelaiz-Emazabel, ἐνῶ ἦταν ἄσχετες μέ τήν ὑπόθεση Crujeiras Tomé, ἐξηγεῖ τό ὅτι οἱ γάλλοι δικαστές ἀντιμετώπισαν διαφορετικά τίς δύο ὑποθέσεις. Θέλουμε νά ποῦμε ὅτι ἁλιευτική δραστηριότης πού ἔλαβε χώρα ἐντός τῆς γαλλικῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τίς ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἐνεφάνιζε τά στοιχεῖα πού ἀπαιτεῖ τόσο ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου ὅσο καί ἡ συμπληρωματική γαλλοϊσπανική συμφωνία: πράγματι, ἀμφότερες ἀναγνωρίζουν, ἔστω καί μέ διαφορετικό τρόπο, τά δικαιώματα ἁλιείας τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων ἐντός αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς θαλασσίας ζώνης. Ἀντιθέτως, γιά νά ὑποστηριχθεῖ ἡ ἄποψη ὅτι ἁλίευση πού ἔγινε πέρα τῶν 12 μιλίων ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῆς συμβάσεως καί τῆς ἐν λόγω συμφωνίας, θά ἔπρεπε νά παραβιασθεῖ συγχρόνως τό γράμμα καί τό πνεῦμα τους μέ τήν υἰοθέτηση μιᾶς ἑρμηνευτικῆς γραμμῆς, τήν ὁποία ἤδη ἔχουμε ἐπικρίνει στίς προτάσεις ἐπί τῆς ὑποθέσεως Burgoa.

Κατόπιν αὐτοῦ, πρέπει νά καθορισθεῖ ἄν τό περιεχόμενο τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου καί τῆς συμπληρωματικῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας ἔχει ἤ ὄχι ἐπίπτωση ἐπί τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Κατά τήν ἄποψή μας, θά εἶχε ἐπίπτωση, ἄν ἔπρεπε νά προβοῦμε στήν ἐξέταση τοῦ συμβιβαστοῦ μεταξύ τῶν διεθνῶν δεσμεύσεων πού πηγάζουν ἀπό τίς ἐν λόγω δύο διπλωματικές πράξεις καί τῶν κανονισμῶν πού ἐθέσπισε ἡ ΕΟΚ μεταξύ 1977 καί 1980, ὑπάγοντας σέ

προσωρινά μέτρα τά ἰσπανικά ἁλιευτικά πού εὑρίσκονται στήν ζώνη τῶν 200 μιλίων ἐντός τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἄν ὅμως θεωρηθεῖ ὅτι οἱ ἐν λόγω διεθνεῖς δεσμεύσεις οὐδόλως ἀφοροῦν τίς Κοινότητες καί ἀμφισβητηθεῖ ἄν τό ἄρθρο 234 τῆς συνθήκης ΕΟΚ δύναται νά ἐφαρμοσθεῖ στήν προκειμένη περίπτωση (πράγμα πού θά συνεπήγετο ὅτι τά κοινοτικά ὄργανα ὀφείλουν νά μή παρεμποδίζουν τήν ἐκ μέρους τῶν Κρατῶν μελῶν τήρηση τῶν ἐν λόγω δεσμεύσεων), τότε δέν ὑπάρχει λόγος νά ἐξετασθεῖ ἄν οἱ προαναφερθέντες κοινοτικοί κανονισμοί συμβιβάζονται μέ τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί τήν συμφωνία τοῦ 1967 μεταξύ Γαλλίας καί Ἱσπανίας.

Κατά τήν ἄποψή μας, ἡ κατάσταση ἔχει ἀκριβῶς ἔτσι. Περιττεύει νά ἐπαναλάβουμε τά ἐπιχειρήματα πού ἀνεπτύξαμε ἐπ' εὐκαιρία τῶν ὑποθέσεων Crujeiras Tomé καί Yurrita γιά νά ἀποδείξουμε ὅτι τό ἄρθρο 234 δέν παράγει ἀποτελέσματα ὅσον ἀφορᾶ συμβάσεις πού προηγοῦνται τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς συνθήκης ΕΟΚ, καθώς καί γιά τό ὅτι καμμία ἀπό τίς ἐν λόγω δύο συμβάσεις δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς δεσμεύουσα τήν Κοινότητα. Ἐπιθυμοῦμε μᾶλλον νά καταστήσουμε σαφές ὅτι ἡ θέση πού ἔλαβε τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση Burgoa τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 ἰσχύει καί προκειμένου περί τοῦ συστήματος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων ἐντός τῆς θαλασσίας ζώνης μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τίς κοινοτικές ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Πράγματι, ἀφ' ἑνός μέν ἡ κοινοτική ρύθμιση πού ἐθεσπίσθη ἀπό τό 1977 δέν διέκρινε μεταξύ τῶν διαφόρων θαλασσίων ζωνῶν πού περιλαμβάνονται μεταξύ τῆς ἀκτῆς καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρίου τῆς ἀποκλειστικῆς οἰκονομικῆς ζώνης (200 μίλια): προέβλεψε μεταχείριση ἐφαρμοζομένη ἐπί ὅλων τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν Κρατῶν μελῶν, οἱ ὁποῖες ἐκτείνονται μέχρι 200 ναυτικά μίλια ἀπό τίς ἀκτές στήν Βόρειο Θάλασσα καί στόν Ἀτλαντικό. Ἀφ' ἑτέρου μία ὁμοιόμορφη ἐπίσης ἀντίληψη τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία τῶν συμβαλλομένων μερῶν (δηλαδή τῶν ζωνῶν πού περιλαμβάνουν τήν αἰγιαλίτιδα ζώνη καί τήν ἀποκλειστική οἰκονομική ζώνη) ἀνευρίσκεται στήν συμφωνία πού διεπραγματεύθησαν καί ἐν συνεχεία συνῆψαν ἡ ΕΟΚ καί ἡ Ἱσπανία. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὅταν μέ τήν ἀνωτέρω ἀπόφαση Burgoa ἀνεγνωρίσθη ὅτι οἱ σχέσεις μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀποκλειστικές ζῶνες ἁλιείας — σχέσεις στίς ὁποῖες ὑπάγεται καί τό προσωρινό σύστημα πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης —«τίθενται ὑπεράνω τοῦ συστήματος πού ἐφηρμόζετο προγενεστέρως ἐπί τῶν ἐν λόγω ζωνῶν» (ἀνωτέρω σκέψη 24), ἐπρόκειτο γιά ἀναγνώριση πού εἶναι δυνατό νά ἀφορᾶ ὄχι μόνο τόν θαλάσσιο χῶρο μεταξύ 12 καί 200 μιλίων, ἀλλά ἐξ ἴσου καί ἐκείνου πού εὑρίσκεται μεταξύ τῆς ἀκτῆς καί τῆς ἀποστάσεως 12 μιλίων.

7. Ὁ συνήγορος τοῦ Arbelaiz-Emazabel ὑπεστήριξε, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι τό 1977 ἡ Ἐπιτροπή ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία περί ἁλιείας τοῦ 1967 ἐτύγχανε ἐφαρμογῆς παρά τήν ὑφισταμένη κοινοτική ρύθμιση. Ὁ ἐνδιαφερόμενος διάδικος ἀνέφερε ἐπ' αὐτοῦ μιά προφορική διακοίνωση τῆς 4ης Ἰουλίου 1977, μέ τήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή διηυκρίνιζε, ἀπαντώντας σέ διακοίνωση τοῦ ἰσπανικοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὅτι ἡ εὐχέρεια ἁλιείας πού παρεσχέθη στούς ἰσπανούς ἁλιεῖς στό πλαίσιο τοῦ προσωρινοῦ συστήματος πού ἐθέσπισε ὁ κανονισμός 746/77 ΕΟΚ (καί πού παρετάθη μέ νέο κανονισμό) περιωρίζετο στά ὕδατα πού εὑρίσκοντο πέρα τῶν 12 μιλίων «ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν δικαιω-

μάτων πού ἀπορρέουν ἀπό τήν γενική συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ Γαλλίας καί Ἱσπανίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967· κατά συνέπεια δέν ἐπιτρέπεται στά ἱσπανικά πλοῖα ἡ ἄσκηση ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἐντός τῶν ἐν λόγω ζωνῶν, πλήν τῆς ζώνης πού ἀναφέρεται στήν ἀνωτέρω συμφωνία». Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐπιτροπή ἐπεβεβαίωσε ὅτι ἡ ἐν λόγω περικοπή τῆς προφορικῆς της διακοινώσεως τῆς 4ης Ἰουλίου 1977 ἀνεφέρετο ἀποκλειστικά στήν παράκτια συνοριακή ζώνη (μέχρι 3 μίλια ἀπό τήν ἀκτή) πού προβλέπεται στήν παράγραφο III τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας: πράγματι, τοῦτο προκύπτει σαφῶς ἀπό μία προφορική διακοίνωση τῆς 29ης Ἰουλίου 1977, στήν ὁποία ἀναφέρεται ὅτι «ὁ νέος κανονισμός (1709/77), ὅπως καί οἱ προηγούμενοι, *ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ συνόλου τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία ἤ κυριαρχία τῶν Κρατῶν μελῶν* τῆς Κοινότητος, συμπεριλαμβανομένης τῆς ζώνης πού προβλέπεται στήν παράγραφο I τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967 πού συνήφθη ὑπό μορφή ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων, ἐξαιρέσει τῆς παρακτίου ἁλιευτικῆς ζώνης πού προβλέπει ἡ παράγραφος III τῆς ἐν λόγω συμφωνίας ὑπό μορφή ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων».

Κατά τήν ἄποψή μας, δέν εἶναι δυνατόν νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ διακοίνωση τῆς 4ης Ἰουλίου ἀνεξάρτητα ἀπό ἐκείνη τῆς 29ης Ἰουλίου, ἐνῶ τά δύο κείμενα ἐξεταζόμενα ἀπό κοινοῦ δέν συνεπάγονται καμμία ἀναγνώριση τοῦ δεσμευτικοῦ περιεχομένου τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας ἔναντι τῆς ΕΟΚ. Στήν πραγματικότητα, οἱ ἐν λόγω διακοινώσεις περιέχουν τήν ἑρμηνεία πού ἔδωσε ἡ Ἐπιτροπή ὅσον ἀφορᾶ τό πλαίσιο ἐφαρμογῆς τοῦ «προσωρινοῦ συστήματος» πού καθιέρωσε ἡ Κοινότης· ἄν μάλιστα προσέξει κανείς τήν διακοίνωση τῆς 29ης Ἰουλίου 1977, τό σημαντικό στοιχεῖο πού προκύπτει εἶναι ὅτι ἡ ἔννομη κατάσταση, πού ἀναφέρεται στήν παράγραφο I τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας θεωρεῖται ὅτι ἤδη δέν ἰσχύει λόγω τοῦ προσωρινοῦ αὐτοῦ συστήματος. Ἐκεῖνο πού ἐν πάση περιπτώσει δέν πρέπει νά λησμονεῖται εἶναι ὅτι ὅσον ἀφορᾶ τήν προκειμένη ὑπόθεση τό ἐρώτημα πού τίθεται δέν συνίσταται στό ἄν τό 1977 ἦταν δυνατή ἡ ἐπίκληση τῆς συμφωνίας περί ἁλιείας μεταξύ Γαλλίας καί Ἱσπανίας στό πλαίσιο τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν δύο συμβαλλομένων μερῶν ἤ ἄν ἡ Ἐπιτροπή εἶχε τήν πρόθεση νά τηρήσει μερικῶς τό περιεχόμενό της ἐν ὄψει τῶν διαπραγματεύσεων μέ τήν Ἱσπανία. Τό ἀποφασιστικό ἐρώτημα συνίσταται στό ἄν ἡ ἐν λόγω συμφωνία ἐδέσμευσε ποτέ τήν Κοινότητα ἤ ἄν ποτέ ἀνῆκε στήν κατηγορία τῶν συμφωνιῶν πού προβλέπει τό ἄρθρο 234 παράγραφος I τῆς συνθήκης τῆς Ρώμης, δεδομένου ὅτι μόνο στίς περιπτώσεις αὐτές τό προσωρινό κοινοτικό σύστημα ἁλιείας θά ἠδύνατο νά ἀποδειχθεῖ ἀνίσχυρο στό μέτρο πού δέν θά ἐσυμβιβάζετο πρός τήν ἐν λόγω συμφωνία. Κατά τήν ἄποψή μας ὅμως, οἱ προφορικές διακοινώσεις τῆς 4ης καί 29ης Ἰουλίου 1977 δέν περιέχουν στοιχεῖα δυνάμενα νά ἐνισχύσουν ὁποιαδήποτε ἀπό τίς δύο ἀναφερθεῖσες ὑποθέσεις.

8. Διαρκούσης τῆς διαδικασίας οἱ διάδικοι ἔθεσαν πρός συζήτηση σειρά ζητημάτων σχετικά μέ τό περιεχόμενο τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ ἐξέταση τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη τελείως περιττή σύμφωνα μέ τούς συλλογισμούς πού ἀκολουθήσαμε. Πάντως, πιστεύουμε ὅτι εἶναι χρήσιμο νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι, κατά τῆς ἀπόψεως περί τοῦ ἀσυμβιβάστου μεταξύ τῆς ἐν λόγω συμφωνίας καί τοῦ προσωρινοῦ συστήματος ἁλιείας πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης ἀπό τό 1977, δύναται νά ἀντιπαρατεθοῦν καθ' ὅλα ἰσχυρά ἐπιχειρήματα, τά ὁποῖα ἀρκούμεθα νά ἀνακεφαλαιώσουμε ἐν συντομία.

Ὁ κανόνας πού ἐξισορροπεῖ, οὕτως εἰπεῖν, τήν ἀναγνώριση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἁλιέων πού ἁλίευαν συνήθως, καί περιέχεται στό ἄρθρο 3, ἀνευρίσκεται στό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως. Παρέχει στό παράκτιο

κράτος τήν ἐξουσία νά ρυθμίζει τήν ἁλιεία ἐντός τῆς θαλασσίας ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 6 καί 12 μιλίων, κυρίως γιά νά τεθοῦν σέ ἐφαρμογή τά μέτρα διατηρήσεως πού συνεφωνήθησαν ἐπί διεθνοῦς ἐπιπέδου. Κατά συνέπεια, ὁ προσδιορισμός ποσοστώσεων ἁλιεύματος ἀσφαλῶς ἐπιτρέπεται καί τό σύστημα τῶν ἀδειῶν κατά τήν ἄποψή μας δύναται νά θεωρεῖται ὅτι περιέχεται στήν κατά πολύ εὐρύ τρόπο διατυπωμένη ἐξουσία τῶν παρακτίων κρατῶν «to regulate the fisheries *and to enforce such regulations*». Παρετηρήθη σχετικά ὅτι τό ἄρθρο 5 θέτει ἕνα ρητό ὅρο πού συνίσταται στήν ἀπαγόρευση διακρίσεων νομικοῦ ἤ πραγματικοῦ χαρακτῆρος εἰς βάρος τῶν ἁλιέων τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων μερῶν, ἐνῶ τό γεγονός ὅτι οἱ κοινοτικοί ἁλιεῖς δέν ὑπόκεινται στήν ὑποχρέωση λήψεως ἀδείας θά ἠδύνατο νά τούς θέσει σέ προνομιοῦχο κατάσταση· πάντως, τό Δικαστήριο ἔδωσε ἀπάντηση στήν ἐν λόγω ἔνσταση παρεμπιπτόντως, ὅταν ἀνέφερε (πρβλ. ἀπόφαση Burgoa σκέψη 21) ὅτι «... ὁ ἔλεγχος τῆς ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας δέν δύναται νά πραγματοποιεῖται μέσω συστήματος ἀδειῶν ... κυρίως ... ὅταν ὁ ἔλεγχος τοῦ ἁλιεύματος δέν δύναται νά πραγματοποιηθεῖ ἐντός τῶν παρακειμένων παρακτίων λιμένων, ἐπειδή τά ἁλιευτικά τῶν τρίτων κρατῶν συνήθως ἐπιστρέφουν στούς λιμένες ἀναχωρήσεώς τους γιά τήν ἐκφόρτωση τοῦ ἁλιεύματος». Τό σύστημα τῶν ἀδειῶν δέν δύναται ἑπομένως νά θεωρηθεῖ ὡς εἰσάγον δυσμενή διάκριση, ἐφ' ὅσον ἀντιπροσωπεύει μία μορφή ἐναλλακτικοῦ ἐλέγχου ὡς πρός τόν ἔλεγχο τοῦ ἁλιεύματος.

τήν ἐκφόρτωση τοῦ ἁλιεύματος. Ἐπί τοῦ πρώτου πάντως σημείου παρατηροῦμε ὅτι ἡ ὑλοποίηση τῶν ὑπό ἐξέταση συστημάτων ἐλέγχου ἀνῆκε πρίν ἀπό τόν ἀναφερθέντα κανονισμό πού ἐθέσπισε διάφορες διαδικασίες ἐλέγχου καί μεταδόσεως πληροφοριῶν σχετικά μέ τά ἁλιεύματα ἀπό τούς ἁλιεῖς τῶν Κρατῶν μελῶν, ἐξ ὁλοκλήρου στίς ἐθνικές ἀρχές. Ὡς πρός τό δεύτερο σημεῖο, ὑπενθυμίζουμε ὅτι, κατά τήν διάρκεια τῆς προφορικῆς διαδικασίας, ἡ Ἐπιτροπή ἠρνήθη ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἐπικριθεῖ ἡ γαλλική πρακτική, φθάνοντας μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νά ὑποστηρίξει ὅτι τό γαλλικό σύστημα ἐλέγχου εἶναι τό περισσότερο τελειοποιημένο ἐντός τῆς Κοινότητος.

Ἐξ ἄλλου πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι, ἔστω καί ἄν θεωρηθεῖ ὅτι ἡ κατάσταση τῶν κοινοτικῶν ἁλιέων εἶναι «προνομιοῦχος» γιά τόν λόγο ὅτι δύνανται νά ἀσκήσουν ἁλιευτική δραστηριότητα χωρίς νά ἀπαιτεῖται πρός τοῦτο ἄδεια, ἡ ὑποτιθεμένη εἰδική μεταχείριση πού ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτῶν πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐπιτρέπεται ἀπό τό ἄρθρο 10 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου. Πράγματι, τό ἐν λόγω ἄρθρο δέν θίγει τήν δυνατότητα νά θεσπισθεῖ (ἤ διατηρηθεῖ) εἰδικό σύστημα ἁλιείας στίς σχέσεις μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, ἐνῶ κάθε ἄλλη διάταξη τῆς συμβάσεως πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς ἐν λόγω ρήτρας διασφαλίσεως.

Ὁ συνήγορος τοῦ Arbelaiz-Emazabel προέβαλε τό γεγονός ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ ἁλιεύματος τῶν κοινοτικῶν ἁλιέων ἐθεσπίση μέ κανονισμό μεταγενέστερο ἀπό ἐκείνους πού ἐπέβαλαν τίς ἄδειες στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς (κανονισμός 753/80, τῆς 26ης Μαρτίου 1980) καί ὅτι ἐπί πλέον οἱ γαλλικές ἀρχές δέν ἐφήρμοσαν ποτέ στήν πράξη ἀποτελεσματικό καθεστώς ἐλέγχων μετά

Πάντα σέ σχέση μέ τό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου ἔχει ἀμφισβητηθεῖ τό ἄν ἐτηρήθη ἡ προβλεπομένη στήν παράγραφο 2 ὑποχρέωση, δυνάμει τῆς ὁποίας τό παράκτιο κράτος ὀφείλει πρό τῆς θεσπίσεως ρυθμίσεως περί ἁλιείας «νά τήν γνωστοποιεῖ στά λοιπά ἐνδιαφερόμενα συμβαλλόμενα μέρη, μέ τά ὁποῖα διαβουλεύεται ἄν τό ζητήσουν». Σύμφωνα μέ τόν

συνήγορο τοῦ Arbelaiz-Emazabel, ἡ ἐν λόγω ὑποχρέωση παρεβιάσθη μέ τήν θέσπιση τοῦ ἀνωτέρω κανονισμοῦ 746/77 τοῦ Συμβουλίου, δεδομένου ὅτι δέν ἐγνωστοποιήθη στήν Ἱσπανία παρά τήν ἐπομένη τῆς θεσπίσεώς του. Κατά τήν ἄποψή μας, ὑποχρέωση ὅπως ἐκείνη πού περιέχεται στό ἀνωτέρω ἄρθρο 5 παράγραφος 2 ἀντιστοιχεῖ στήν ὑποχρέωση ἐνημερώσεως τῶν λοιπῶν μερῶν ἐπί τῶν ἰδίων πρωτοβουλιῶν ἔτσι, ὥστε νά δύνανται νά ὑποβάλουν ἐνδεχομένως τίς παρατηρήσεις τους, δέν προβλέπει ὅμως τήν ἔναρξη καθ' ἑαυτό διαπραγματεύσεων· κατά συνέπεια, ἡ ὑποχρέωση αὐτή δύναται νά πληρωθεῖ χωρίς νά ἀπαιτηθεῖ κοινοποίηση τοῦ ὁριστικοῦ κειμένου τῆς πράξεως πού προτίθεται νά θεσπίσει συμβαλλόμενο μέρος. Κατά τήν διάρκεια τῆς συνεδριάσεως, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνέφερε, χωρίς τοῦτο νά ἀμφισβητηθεῖ, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή εἶχε εἰδοποιήσει ἐγκαίρως τίς ἱσπανικές ἀρχές περί τοῦ καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων πού ἐπηκολούθησε μέ τήν ἔκδοση τοῦ κανονισμοῦ 746/77. Αὐτό ἀρκεῖ γιά νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐξεπληρώθη ἡ ὑποχρέωση παροχῆς πληροφοριῶν καί ἡ ὑποχρέωση διαβουλεύσεως.

Τέλος, ὑπενθυμίζουμε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπεδίωξε περαιτέρω νά ὑποστηρίξει ἐκ νέου τήν ἄποψη σύμφωνα μέ τήν ὁποία τά δικαιώματα τῶν ἁλιέων πού ἁλιεύουν συνήθως θεμελιώνονται ἐπί διεθνοῦς ἐθίμου. Εἴχαμε ἤδη τήν εὐκαιρία νά ἐξετάσουμε τό ζήτημα αὐτό στίς προτάσεις μας σχετικά μέ τήν ὑπόθεση Burgoa· γιά τόν λόγο αὐτό περιοριζόμαστε νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ θέση τῶν ἁλιέων πού ἁλιεύουν συνήθως ρυθμίζεται ἀποκλειστικῶς ἀπό συμφωνίες καί ὄχι ἀπό γενικούς κανόνες τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι ἡ πρακτική πού ἐνδεχομένως ἀκολούθησαν στίς σχέσεις τους ὡρισμένα κράτη πρό τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀποκλειστικῆς ἁλιευτικῆς ζώνης στά 200 μίλια δέν θά ἠδύνατο ἐν πάση περιπτώσει νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπόδειξη περί ὑπάρξεως κανόνος δυναμένου νά προσαρμοσθεῖ στήν νέα ἔννομη κατάσταση πού διεμορφώθη ἀπό τήν ἐν λόγω ἐπέκταση.

9. Στήν ὑπόθεση 181/80, ὁ παραπέμπων δικαστής ἐρωτᾶ ἐπίσης τό Δικαστήριο ὡς πρός τό ἀντιτάξιμο κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων τῶν ἀναφερομένων στό ἐρώτημα κοινοτικῶν κανονισμῶν γιά τήν περίπτωση κατά τήν ὁποία θά ἀνεγνωρίζοντο ὡς ἔγκυροι. Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή οὐδεμία διαφορά ὑφίσταται μεταξύ τῆς ὑποθέσεως πού ἐξετάζουμε καί τῶν λοιπῶν δύο: παραπέμπουμε λοιπόν στίς σκέψεις πού ἀνεπτύξαμε προηγουμένως καί μέ τίς ὁποῖες πιστεύουμε ὅτι ἀπεδείξαμε ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί, ἄν εἶναι ἔγκυροι, ἔχουν ἀναμφισβητήτως ἀποτέλεσμα σέ τέτοια ἔκταση πού νά ἐπιτρέπει τήν ἐφαρμογή τους καί ἐπί τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων ἐντός τῶν ὑδάτων πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία τῶν Κρατῶν μελῶν.

10. Ἐν συμπεράσματι, ἡ ἀπάντηση τοῦ Δικαστηρίου στά ἐρωτήματα πού ἐτέθησαν ἐνώπιόν τους ἀπό τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας μέ τίς δύο προμνησθεῖσες ἀποφάσεις τῆς 7ης Ἰουλίου 1980 καί ἀπό τό tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire μέ τήν ἀπόφαση τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1980 προτείνουμε νά διατυπωθεῖ ὡς ἑξῆς:

α) ἡ ἐξέταση τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου πού προβλέπουν ὡρισμένα προσωρινά μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία δέν ἔφερε εἰς φῶς κανένα λόγο ἀκυρότητος·

6) οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἀντιτάσσονται ἑπομένως κατά τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων πού ἤσκουν ἁλιευτική δραστηριότητα ἐντός τῶν θαλασσίων ζωνῶν καί κατά τήν διάρκεια τῶν περιόδων πού καθορίζονται στούς ἐν λόγω κανονισμούς.